

- 11) Αἰλ. Π. Ἰστ. Δ, α.—Στοβ. Ἀνθ. τομ. Β' σελ. 180.
- 12) Αἱ ἀγωγαὶ διηροῦντο εἰς δημοσίας, αἵτινες ἐκαλοῦντο γ ρ α φ α ἰ καὶ εἰς ἰδιωτικὰς αἵτινες ἐκαλοῦντο δ ῖ κ α ι, αἱ πολιτικαὶ ἀγωγαὶ ἦσαν ἡ ποινικαὶ [δίκαι κατὰ τινος] ἢ μὴ ποινικαὶ [δίκαι πρὸς τινά]. Ἡ καταγγελία προσώπου ἀσχοῦντος πολιτικὰ δικαιώματα ἐνθ' ἐστέρειτο τοιούτων ἐκαλεῖτο ἔ ν δ ε ῖ ξ ι ς, ἡ δὲ τοῦ συλληφθέντος ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀ π α γ ω γ ή, ἐ φ ή γ η σ ι ς. (Reinach).
- 13) Ἡρόδ. Ε, 23.—Δημ. περὶ στεφ. 265.
- 14) Δημ. πρὸς Κάλιππον 1237.
- 15) Δημ. πρὸς Λακρίτ. 927, 929, 937.
- 16) Ἰσοκρ. Αἰγην. §. δ, ζ. ἔκδ. Κοραΐ.
- 17) Ἐτυμ. Μέγα ἐν λέξει ἐκκλητος.
- 18) Ραγκαβῆ ἀρχ. λεξ. ἐν λέξει.
- 19) Σημ. Αἱ δίκαι τὸ πρῶτον ἀπεφασίζοντο κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐπικρατείας, καὶ μόνον ἐπὶ τινῶν ἀδικημάτων, ὅσον ἀνθρωποκτονίας, μοιχείας κτλ. ὑπῆρχον κανόνες τινὲς καθιερωμένοι ἐξ ἔθους· διὰ τοῦτο δὲ καὶ οἱ δικασταὶ ἐκαλοῦντο α ἰ σ υ μ ν ῆ τ α ι ὡ ς κ α τ' α ἶ σ α ν δηλονότι κατ' ἔθος δικάζοντες. (Σαριπ. Διεθν. Νομ. σελ. 124)· λίαν δ' ἀργὰ οἱ κανόνες οὗτοι ἐλάβον κύρος νόμου. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀντιπεπονηθότος, κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους, ἀποτελεῖ μᾶλλον ἡθικὰ ἀξιώματα ἢ νομικὰς ποινας. Ἡ πολιτεία ὅπως προλάβῃ τὰς ἀντεκδικήσεις παρενέβαινε μεταξὺ τοῦ φονέως καὶ τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος (Πλιαδ. Α. 498. 632.—Ψ, 118), ἐμμέσως μὲν διὰ τῆς θρησκείας ἐξαναγκάζουσα τὸν δράστην εἰς φυγὴν (Αἰσχ. Εὐμ. 419.—Ἡσιόδ. Ἀποσ. 80), ἀμέσως δὲ διὰ τοῦ νόμου καταδιώκουσα αὐτὸν (Εὐριπ. Ὀρέστ. 851 καὶ ἐφεξ.). τοῦτο ὅμως ἐγένετο ἂν ὁ φονεὺς δὲν ἐγκατέλειπεν ὑπερασπιστὰς ἢ ἂν οὗτοι ἦσαν ἀδύνατοι ἀπέναντι ἰσχυροῦ. (Ὀδυσ. XXIII 118)· συνήθως οἱ κακουργήσαντες ἀπῆλλασσαντο τῆς ποινῆς. ἀντὶ τῆς τιμῆς τοῦ αἵματος «πῶλλ' ἀποτίοντες». (Πλιαδ. IX, 496, 632) εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ παθόντος. Ὁ δὲ ἀκαμπτος συγγενὴς καὶ μὴ συγγενῶν φονεὴ, ὑπέπιπτεν εἰς τὴν γενικὴν κατακρίσιν (Πλιαδ. IX, 496). Τὸ ἀντίποινον κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους ἔφερε διάφορα ὀνόματα, ὅσον ποινή, τιμὴ, μοιχάγρια κτλ. καὶ διέφερον ὡς πρὸς τὸν καταλογισμὸν· λ. γ. τὰ ἐγκλήματα καθοσιώσεως ὡς ἡ ἱεροσυλία, ἡ ἐπανάστασις, ἡ προδοσία, ὁ σφετερισμός, ἐν ἐνὶ λόγῳ πάντα τὰ κατὰ τοῦ κράτους εὐθυνόμενα. ἐτιμωροῦντο μὲ θάνατον κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους, διδόμενον διὰ λιθασμοῦ (Πλιαδ. III, 57.—Ὀδυσ. XVI, 380, 424. Αἰσχ. Ἀγχιμ. 1616.—Σοφ. Αἶ. 719). ἕτερα δὲ δι' ἡπιωτέρων ποινῶν. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις πρώτη ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων εἰσήγαγε τὰς ποινικὰς ἀγωγὰς θεωρήσασα καὶ τὰ ἰδιωτικὰ ἀδικήματα δημοῖς τάζεως. (Ἰσοκρ. Πανηγ. §. 10. Ἐκδ. Κοραΐ).
- 20) Fustel de Coulanges «La cité antique» σελ. 247.
- 21) Δημοσθ. περὶ Στεφ. §. 133.
- 22) Αἰσχ. κ. Κτησιφ. 223.
- 23) Δημ. κ. Τιμοκρ. 765.
- 24) Δημ. κ. Νεοκρ. 1350.—κατὰ Τιμοκρ. 763.—κατ' Ἀριστογ. Α'. 787.—Thönnissen Droit Pén. d'Ath. σελ. 345.
- 25) Αἰλ. Π. Ἰστ. Βιβλ. 5', 2. καὶ γ', 24.—Πλουτ. Περικλ. 37.—Ἀθῆν. ΙΓ, 577.
- 26) J. J. Rhönnissen Droit Pén. d'Ath. p. 345 n. 2.—Δημοσθ. π. Τιμοκρ. 202 καὶ 203.—περὶ Στεφ. 187.
- 27) Ια. ibid.—Πλουταρχ. Κίμ. IV.—Θεμιστ. 1.
- 28) Α. Ραγκαβῆ Λεξ. Ἀρχ. ἐν λέξ.
- 29) Δυσ. κατ' Ἀγορατ. 55.—Ἀνδοκ. περὶ Μυστηρ. IB, 26.—Πλουτ. Περικλ. §. 31.
- 30) Ἱ. Ποττέρου Ἑλλήν. Ἀρχ. τόμ. Α. σελ. 75—77.—Thönnissen Droit pénal σελ. 340—342.
- 31) Ἰσάκιος περὶ Πύρ. διαδ. § 37.—Δημοσθ. πρὸς Εὐβουλίδ. 56.
- 32) Ὁ Κέκρωψ πρῶτος τὴν ἐν Ἀθῆναις λειψανδρίαν ὁρῶν καὶ θέλων νὰ προτελίσῃ τοὺς ξένους παρεχώρησεν αὐτοῖς ἴσα τοῖς πολίταις δικαιώματα. Ὁ Θησεύς ἐτι μᾶλλον τὴν πόλιν αὐξήσας βουλόμενος «ἐκάλει πάντας ἐπὶ τοῖς ἴσοις» κήρυγμα δ' αὐτοῦ λέγεται τὸ «δεῦρ' ἴτε πάντες Ἀεῶ». Εἶτα ὁ Σόλων ἀπῆλλαγμένος τοῦ τότε ἐπικρατοῦντος ἀποκλειστικῶς συστήματος—ὡς ἐκ τῶν στενῶν ὁρίων τῶν πολιτειῶν, ἐθέσπισε τὸν «περὶ δημοποιήτων» νόμον, καθ' ὃν ἐπετρέπετο «γενέσθαι πολίτας τοὺς φεύγοντας τὴν ἐαυτῶν φειφυγίαν ἢ πανεστίους Ἀθῆναζε μετακομιζομένους ἐπὶ τέχνῃ» διότι ἐνόμιζε, «μεθεῖξιν τῆς πολιτείας τοὺς μὲν ἀποβελήκοντας, τὴν ἐαυτῶν, διὰ τὴν ἀνάγκην. τοὺς δὲ ἀπολειπομένους διὰ τὴν γνῶμην» (Πλουτ. Σολ. ΚΔ.). Τὸν νόμον τοῦτον ἐκύρωσε καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀγαθοῦ Χαιρωνέως. (Πλουτ. Θεμιστ. Διοδ. XI, 43). Καὶ ὁ Κλεισθένης, ὅπως αὐξήσῃ τῆς χώρας τὸν πληθυσμὸν, ἐνέγραψεν εἰς τὰς φυλὰς καὶ ξένους. καὶ μετοίκους, καὶ δούλους (Ἀριστοτ. Πολ. Γ. 1, 10.). Κατὰ δὲ τὸν Θεουκλίδην, οἱ προσφύγοντες εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἐγένοντο εὐθὺς πολῖται, ἡ δὲ συνθήκη αὕτη ἦν ἀρχαία (Α. 2.). Ἀπορον ἐν τούτοις πῶς ὁ Fustel de Coulanges ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ ἀλλοδαπὸς δὲν ἤδυνάτο νὰ συμβληθῇ ἐγκύρως μετὰ τοῦ αὐτοῦ οὐδὲ νὰ γίνῃ νομίμως ἰδιοκτήτης. [La cité antique σελ. 250]. Γινώσκωμεν ὅτι ἅπαν τὸ ἐν Ἀθῆναις ἐμπορίον ἦσεν οἱ ἀλλοδα-

ποὶ καὶ τὰ τέλη ἤτοι τὰς ἀπὸ τῶν δημοσίων γαιῶν προσόδους ἐξεμίσθουν ἐγγυητὰς ὀνομάζοντες, πῶς λοιπὸν τοῦτο ἐγένετο ἂν αἱ συμβάσεις οὐδὲν εἶχον κύρος, ἢ δὲν ὑπῆρχον κανόνες τὰς συναλλαγὰς ρυθμίζοντες; Καὶ περὶ τῆς δευτέρας ἀνακριθείας θέλωμεν πεισθῆ ἐκ τῶν μετ' ὀλίγον ρηθησομένων.

- 33) Ἱ. Σούτσου λογ. Πρυταν. 20 μαΐου 1858.
- 34) Δημ. κατ' Ἀριστοκρ. 687.
- 35) Ὀμ. Ὀδυσ. XVI, 383.
- 36) Δημ. κατ' Ἀριστοκρ. 659—660. Διογ. Λαερ. Θ, 65.—Ἰσοκρ. περὶ Εἰρήν. §. 10.
- 37) Δουκιαν. Σκύθ. §. 1.
- 38) Αὐτόθι §. 8.
- 39) Δημοσθ. κ. Νεάρ. 89—91.—Fustel de Coulanges «la Cité antique» σελ. 248.
- 40) Ἀρχ. Ἐφημ. τόμ. Γ' 1363, 1366, 1447, 1455, 3148.
- 41) Δημ. κατ. Νεαρ. 1376.
- 42) Πλουτ. Σολ. §. 24.
- 43) Tit. Liv. XXII, 41.—Πολυβ. I. 26.
- 44) Δημ. π. Στεφ. §. 187.—Αυσ.
- 45) Δημ. περ. Στεφ. 553.
- 46) Αὐτόθι 187.
- 47) Ξεν. Ἑλλήν. Α, II, 10.
- 48) Οἰκονομ. Ἀστ. Δίκ. §. 146 σημ. 4.—Δημ. π. στεφ. 265.
- 49) Ἡρόδ. Α, 54. Θ, 73.
- 50) Ἰσοκρ. Τραπεζ. 370.—Δημ. πρὸς Λεπτ. 35.—κατ' Ἀριστικρ. 199.
- 51) Μεντορ. τόμ. Γ' φυλ. ΑΓ, σελ. 275.
- 52) C. Carapanos, Dodone et ses ruines σελ. 49, 114 κτλ.
- 53) Ραγκαβῆ Ἀρχ. Λεξικὸν λέξει.
- 54) Πολυβ. XVII. τόμ. Β. p. 462.
- 55) Δημ. κ. Νεάρ. 104.
- 56) Πολυβ. IV, XXX. c. XV. τόμ. 2. p. 462.
- 57) Ζωσιμῆς 8, 19.—Πολυβ. XVI, 26, 9.—XXXI, 15.
- 58) Boeck. Corp. Inscript. Gr. t. II. n°. 2544, 2556, 2557.—Θουκ. Γ, 55.—Πολυβ. IB, 10, 26.—Διοδ. IE, 46.—Schöm. Ant. j. P. Gr. VI. 1. 6.
- 59) Πλουταρχ. Περὶ φυγῆς.
- 60) Θεοκρ. Εἰδ. 10.

Ἐν Πρεβεζῇ.

ΝΕΣΤΩΡ ΓΕΩΡΓΙΤΣΗΣ

(Δικηγόρος).

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΔΡΑΜΑΣ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν 30).

ιε') Ἐν Δράμᾳ ἄνωθεν τῆς θύρας τῆς Μητροπόλεως ἐντεταίχισται πλᾶξ ὀρθογωνίου σχήματος ἐκ λευκοῦ λίθου. Ἐν τῇ μέσῳ ἐγκεκλόαται σταυρὸς διπλοῦς. Ἐνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ ὁποῦ ἀνὰ μία κυπάρισσος καὶ εἰς ταῦς εἰκονίζονται. Ἀνωθεν τῆς πλᾶξ ἐπὶ πλαισίου προσέζοντος ἀναγινώσκειται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή κεφαλαίοις βυζαντινοῖς γράμμασι γεγραμμένη·

ΑΥΤΗ ΧΑΡΙΣ ΠΕΦΥΚΕΝ ΚΟΥΡΟΠΑΛΑΤΟΥ
ΑΛΕΞΙΣ ΤΕ ΦΗΜΗ ΤΣ ΜΑΝΙΑΚΗ
ΦΕΡΗ Κ, ΤΗΣΗΣ ΔΙΑΓΡΑΦΗΣ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ Π
ΑΝΑΓΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΕΙΣ ΣΡΙΑΝ ΜΗΝΙ Ι
8ΝΙΩ Η . . . ἔτος ϚΧΝΓ' ἐπὶ ἡ ΒΞ ΜΑΝΔΗΛ ΚΟΜΗΝ

Αὕτη χάρις πέφυκεν Κουροπαλάτου

Ἀλεξίου τε φήμη τοῦ Μανιάκη.

φέρη καὶ τῆς σῆς διαγραφῆς τὸν τύπον Π-

αναγία Δέσποινα εἰς σ(ω)τηρίαν μηνι Ἱ-

ουνίω. ἔτος ϚΧ ν γ' ἐπὶ τῆς β(ασιλείας) Μα-

νουήλ Κομνηνοῦ.

Ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ Κουροπαλάτου Ἀλεξίου τοῦ Μανιάκη, δαπάναις τοῦ ὁποῦ ἀνηγέρθη, ὡς φαίνεται, καὶ τῆς Παναγίας. Τὸ ὄνομα τοῦ Κουροπαλάτου ἦν ταῦτο

τῷ τοῦ παρ' ἡμῶν ἀντάγγου· ὕστερον ὅμως ἀνέλαβε πᾶσαν τὴν ἐν τῷ παλατίῳ ὑπεροχὴν διὸ καὶ Κουροπαλάτης ἐκλήθη ἐκ τοῦ λατινικοῦ eura palatii (ὁ ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου ὑπουργός). Ἐλέγετο δὲ κατ' ἀρχὰς καὶ Ὑπαρχος καὶ Πραεπόσιτος (Praepositus) τοῦ Παλατίου, οὗ ἀνάλογος ἦν, κατὰ Σκαρλ. 8. Βυζάντιον, ὁ παρὰ Πέρταις Δαρεγμεδούμ (Σ. Δ. Βυζ. Κ. II. γ'. 79). Ὅθεν καὶ ὁ Ἰουστίνος ὁ ἀνεψιὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐτιμήθη Κουροπαλάτης. Προηγείτο δ' ἐν ταῖς ἐπισήμοις προσελύσεις τοῦ αὐτοκράτορος κρατῶν ῥάβδον χρυσὴν καὶ φορῶν πράσινα ἐνδύματα. ὥσαύτως δὲ καὶ τὸ ὄχημα αὐτοῦ πράσινον ἦν.

ιζ') Αὕτη ἡ ἐπιγραφή μικροτέρα καὶ νεωτέρα τῆς πρώτης εἶναι. Ἐντετερίχεται δὲ δεξιᾷ τῆς θύρας τῆς μητροπόλεως καὶ ἄνωθεν τοῦ παραθύρου.

Ἡ γραφή εἶναι βυζαντιανή.

† **ΑΝΕΚΛΙΝΘΗ Ο ΠΑΝΣΕΠΤΟΣ 8
ΤΟΣ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΔΡΑΜΑΣ**

**ΔΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΚΑΤΑ ΚΡΟΥΣ ΧΡΙΜΑΤΙ
ΣΑΝΤΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΤΗΣ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΗΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΩ ΠΑΡΘΕΝΙΩ ΚΑΙ ΕΞΟ
ΔΟΥ ΤΩΝ ΕΥΣΕΒΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ.**

Ἐν ἔτει αψκα (1721).

Ἀνεκλινέσθῃ ὁ Πάνσεπτος οὗ-
τος ναὸς τῆς ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Δράμας
διὰ συνδρομῆς τοῦ κατὰ καιροῦ χρηματι-
σαντος ἀρχιερέως τοῦ Πανιερωτάτου
Μητροπολίτου Κ(υρίου) Παρθενίου καὶ ἐξόδου
τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν.

Ἐν ἔτει αψκα' (1721).

Ὁ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ ἀναφερόμενος Μητροπολίτης Παρθένιος εἶναι ὁ πρῶτος τῶν τῆς Δράμας μητροπολιτῶν διότι πρὶν ἢ πόλις αὕτη ὑπῆρχετο εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον Φιλίππων, ὧν ὁ τελευταῖος ἐπίσκοπος ἀναφέρεται ὁ Γεωμανὸς (1671). Μετὰ ταῦτα, καταστραφείσης τῆς πόλεως τῶν Φιλίππων (ἄγνωστον πότε). ἠνώθη ὁ ἐπισκοπικὸς τίτλος Φιλίππων καὶ Δράμας, καὶ κατὰ τὸ 1721 ἀνευρίσκομεν ἐπίσκοπον τὸν Παρθένιον (Tafel. Thessalon. 66), τὸν καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἡμῶν ἀναφερόμενον.

ιη') Ἐπὶ λίθου λευκοῦ, κειμένου ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς πόλεως.

«Οἱ δέψῃ κατεχόμενοι δεῦτε καὶ κοσσεθῆτε,
ὑδωρ γλυκὺ καλλίρροον, ἔσως καὶ εὐφρανθῆτε.
Πηγὴ, ἣν ὠκοδόμησε Δράμας Μητροπολίτης
Ἐπιστατήσας εἰς αὐτὴν ὡς ὄντως ἀρχεῖτης.
Σπουδῆς καὶ ἐξόδων τοῦ αὐτοῦ κυρίου Νικοδήμου
Ἄμα τῶν ἐπιτρόπων τε Ἀντωνίου καὶ Γεωργίου.
Εἰς ἔτος τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ σωτηρίου
Δεκάτου καὶ ἑννάτου τε ἀπὸ Χριστοῦ Κυρίου.

1819 Μαρτίου 27».

ιθ') Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην μοὶ ἔπεμψεν ἐκ Πρωσοτζάνης ὁ δημοδι-
δάσκαλος τοῦ χωρίου ἀντιγεγραμμένην διὰ μολυβδοκανδυλίου. Ἐπειδὴ ὁ λίθος, ἐπ' οὗ εἶναι ἐγκεχαράγμενη ἡ ἐπιγραφή, εἶναι ἐντετερίχμε-
νος ἐν τῷ ναῷ καὶ ἐχρίσθη δι' ἀσβέστου, κατέστησαν δυσανάγνωστα τὰ γράμματα. Ἐχεῖ δὲ ὡς ἑξῆς:

CHNTESPOLVLAΕ· FIL· SCI
APORIANVS· SHINVXORISVA
AF SECVBITII I I I I· VEC
DE DVHERMES XIX VTI XI
SVRISIIVSADAIANTROSAL (Rosalia?)
SVBCVRAT I I I I ZIPAINESII E
ADNRROFRIOPIVS QS

κ'. TIVIR· QINQ· PHILIPP· AVGVS
SERMO· TVRPILIVS VETIDIVS
OPPIVM· FRONTONEM· PATREM
ADIECTA· CELLANA· FATORI.

κα'. Q· SENIVIVS· NIVIVS
IVORECVS· NATIONEM
VNICIPIO· YIIXVIESOIVE
IVLIE· EPINI· VXORI
MELE PINTISIM ETRV
RIE· VXORI· MELE
BENEMERENTI
VIVS YLCIND· C· VRLI.

Ἐν Δράμῃ, μηνὶ Ἰουλίῳ 1892.

N. I. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

Ἐξ ἐκθέσεως τοῦ ἐκ τῶν ἐτέρων τῆς ἐν Ἀθήναις ἀμερικανικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς κ. Καρόλου Βαλδστάιν ἀρνούμεθα περὶ τῆς ἐν Ἐρετρείᾳ ἀνακαλύψεως τάφου, ὃν συνταυτίζει πρὸς τὸν τοῦ Ἀριστοτέλους, τὰ ἑξῆς ἐνδιαφέροντα.

Ἡ ἀμερικανικὴ σχολὴ ἐπεχείρησεν ἀνασκαφὰς κατὰ Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον τοῦ 1891 ἐν τῷ τμήματι ἐκεῖνῳ, ὅπερ διαχωρίζει τὴν Ἐρετρίαν ἐκ τῆς Χαλκίδος, ἐπὶ τῆς Δ. ἀκτῆς τῆς Εὐβοίας. Αἱ ἀνασκαφαὶ αὗται ἀπεκαλύψαν ἀλλεπαλλήλως χρυσᾷ ἐνώπιον, ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ κ. Βαλδστάιν ὡς τὰ ὠραιότερα εἶδη τῆς ἀρχαίας κοσμηματοποιίας, ἀττικὰς ληκύθους, κομψότατα ἀγγεῖα, κεκοσμημένα δι' ὠραίων σχεδίων ἐπὶ λεπτῷ λευκοῦ ἐδάφους, τοῖχον ἐκ λευκοῦ μαρμαροῦ ὕψους 2 μέτρ. 50 καὶ μήκους 13 μέτρων, ἐκαστοῦ ὄγκου ἔχοντος μῆκος 1 μέτρ. 50 ἐκατοστ. καὶ κάτωθεν τοῦ ὑποβάθρου τούτου (τὸ ὑπερβεν οἰκοδόμημα δὲν ὑπάρχει πλέον), δύο θεμέλια ἐκ πορφυροῦ λίθου. Ἐν ταῖς ἐσωτερικαῖς γωνίαις τοῦ ὑποβάθρου ἀνεκαλύφθησαν κατόπιν δύο τάφοι ἡ λίθινοι σαρκοφάγοι, κεκαλυμμένοι ὑπὸ μεγάλων πλακῶν. Καὶ ἐκ μὲν τῆς πρώτης τῶν σαρκοφάγων τούτων ἐξήγαγον ἀγγεῖα καὶ 150 φύλλα χρυσοῦ λεπτότατα ποικίλων σχημάτων, ὡς καὶ δακτύλιον μετὰ σφραγισθῆτος. Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τῇ καὶ ἀρχαιότερᾳ ἡμᾶ καὶ σπουδασιότερᾳ εὗρεθῇ μέγα διαδῆμα ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ, ἐπὶ τὰ ἄλλα τοιαῦτα χρυσᾷ, τεμάχιον κρᾶνίου, πολλὰ μικρὰ ἀγγεῖα καὶ ὀρεχθλίκινα εἶδη, μαχαίριον, δύο στυλίσκοι, μεταλλικὴ γραφίς, πολλὰ ἐξ ὅπερ τῆς γῆς ἀγαλμάτια, μυθολογικὰ ἢ συμβολικὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ ἐπὶ τέλους εἰδώλιον ἐξ ὅπερ τῆς γῆς, παριστῶν ἄνδρα, φέροντα μανδύαν.

Ὁ κ. Βαλδστάιν πέποιθεν ὅτι ὁ μεγαλοπρεπὴς τύπος τοῦ τῆς περιούχης τοῖχου, ὁ ἀξιοθαύμαστος κατασκευὴ τῶν λίθινων σαρκοφάγων, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ χαρακτηριστὴς τῶν ἀνακαλυφθέντων ἀντικειμένων ὑποδεικνύει πρῶτον ὅτι τὸ εἶρημα ἀποτελεῖ οἰκογενειακὸν τάφον, εἴτα δὲ ὅτι τὸ κυριώτερον ἐν αὐτῷ ταφῇ πρόσωπον ἦτο Ἕλληνας τῆς ὑψίστης κοινωνικῆς τάξεως καὶ ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦτο ἦτο ἐγγράμματος ἀνὴρ. Ἀλλὰ καὶ περαιτέρω χωρεῖ ἐν ταῖς εἰκασίαις αὐτοῦ. Παρὰ τὴν δευτέραν σαρκοφάγον παρατηρήθη ἐν τῷ κέντρῳ μεγάλου τετραγώνου μαρμαρίνης πλάξ μετὰ χαρακτῆρων, καθὼς γεγλυμένων, ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

[B]IOTH [A]ΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥ

τούτῃσι: «Βιότῃ, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀριστοτέλους». Ἡ ἐπιγραφή αὕτη καὶ τὸ ἀγαλμάτιον ἀποτελοῦσι διὰ τὸν σοφὸν Ἀμερικανὸν ἀρετηρίαν σει-